

LINDA VAN RIJN

Zandvoort aan Zee

Thriller

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Hoofdstuk 1

‘Ik zie de zee al!’ Op de achterbank stuitte Lize Jacobs van opwinding zowat heen en weer. Met haar handje tegen het raam keek ze met open mond naar buiten. ‘Kijk, golven!’

Mandy Houtstra draaide zich om en keek grinnikend naar haar stiefdochter. Ze waren alleen al in dit zomerseizoen vijf keer op het strand geweest en vorig jaar hadden ze zelfs een week in een huisje in Noordwijk gezeten. Maar toch was het elke keer weer alsof Lize de zee voor het eerst zag. Mooi was dat, vond Mandy. De eigenschap van kinderen om nooit hun enthousiasme te verliezen.

‘Staat het huis op het strand?’ vroeg Lize. ‘Kan ik vanuit mijn kamer de zee zien?’

‘Dat weet ik niet’, lachte Mandy. ‘Maar het huis staat in elk geval heel dicht bij het strand. We kunnen er lopend naartoe.’

In gedachten zag Mandy de foto’s voor zich op de website die haar moeder had doorgestuurd. Toen ze de link had gekregen was het nog winter geweest, zo’n grijze, grauwe dag waarop het gewoon niet licht wilde worden. En haar humeur niet wilde opknappen. De fijne zomerse plaatjes van een grote villa, dicht bij

het strand en op loopafstand van de boulevard en dan ook nog eens voorzien van een eigen sauna en bubbelbad, waren genoeg geweest om weer vrolijk te worden.

Geboekt voor juni!, had haar moeder erbij gezet. *Komen jullie ook?*

Mandy en Robin hadden die uitnodiging maar al te graag aangenomen. Haar moeder en stiefvader wilden eigenlijk hun twaalfenhalfjarig huwelijk vieren door met hun dierbaren een week door te brengen op de plek waar ze elkaar het jawoord hadden gegeven. Maar omdat ze in de zomer waren getrouwd, zou dat betekenen dat ze midden in de winter een week in een koud en misschien wel regenachtig Zandvoort zouden zitten.

‘We vieren ons dertienjarig huwelijk’, had Elly van Nieuwbeek, Mandy’s moeder, daarom grappend gezegd toen ze de uitnodiging deed.

Ze hadden geluk met het weer. De hele week zou het rond de vijftiengraden zijn, met een kleine uitschieter naar boven op woensdag, de trouwdag van haar moeder en stiefvader. Grote plannen voor de komende week waren er niet, behalve naar het strand gaan en heel lekker eten. Willem, Mandy’s stiefvader, had speciaal zijn barbecue in de auto geladen, om-

dat hij van mening was dat hij daarop veel lekkerder eten kon bereiden dan op de barbecue die gewoon bij het huis hoorde. Mandy begreep daar niets van, maar Robin had instemmend geknikt toen hij het hoorde, dus blijkbaar was het een manning. Net als barbecueën in het algemeen – althans, naar Mandy's mening.

‘We hadden beter via het dorp kunnen rijden’, zei Robin, die achter het stuur zat en nu met enige wanhoop in zijn blik naar het traag voortkruipende verkeer op de boulevard keek. Ook al was het een vrijdagmiddag buiten de schoolvakantie – Robin had met succes zijn charmes in de strijd gegooid bij de directrice van Lizes basisschool –, toch wekte de boulevard de indruk dat het halve land vrij was. Het was twee uur 's middags, waarschijnlijk ook het hoogtepunt van de drukte.

‘Heerlijk dit’, zei Mandy. Dat ze er met de auto bijna niet door kwamen, kon haar niet deren. Ze hadden geen haast. Een heerlijke week van zon, zee en strand lag voor hen en ze vond het ook fijn dat ze haar moeder, stiefvader en zus weer eens uitgebreid kon spreken. Dat kwam er op een of andere manier nooit echt van. Iedereen was altijd maar druk, zichzelf ook sinds ze het verzekeringskantoor waar ze al

jaren werkte, afgelopen jaar had kunnen overnemen. Een grote stap, maar wel eentje waar ze goed over had nagedacht en waar ze geen spijt van had gehad, ook al was haar hoeveelheid vrije tijd zo ongeveer gereduceerd tot nul. Gelukkig had ze na lang zoeken vorige maand eindelijk een nieuwe medewerker gevonden die ze haar rechterhand kon noemen. Komende week zou Irene de boel draaiende houden en alleen bij heel grote nood zou ze Mandy bellen, had ze gezegd. 'Ik vind het echt niet erg hoor', had Mandy haar nog op het hart gedrukt, maar eigenlijk was ze maar wat blij dat Irene had gezien dat ze heel erg aan vakantie toe was.

'Er is echt geen plek meer te vinden', zei Robin. 'Moet je zien, ze staan hier zelfs half op de stoep geparkeerd.'

Mandy knikte. 'Gelukkig horen er vijf parkeerplekken bij het huis, dat heb ik in de beschrijving gelezen.'

'Je ouders hebben wel uitgekapt.'

Mandy knikte. Ook al was Willem haar stiefvader, ze refereerde vaak aan hem en haar moeder als haar ouders. Haar eigen vader, Walter, was twintig jaar geleden overleden, waarmee hij een enorm gat in hun gezin had achtergelaten. Mandy was net zestien geweest en als

vaderskindje had ze altijd eerst bij hem aangeklopt voor advies of om even haar verhaal kwijt te kunnen. Ze kon ook goed met haar moeder opschieten, maar haar vader had iets extra's gehad wat ze bij haar moeder miste. Een onzichtbare draad waarmee ze altijd verbonden leken te zijn, een wederzijds begrip dat ze nooit benoemden maar allebei voelden. Ze hadden niet eens genoeg aan een half woord, ze konden vaak helemaal zonder woorden.

Zijn dood was even plotseling als gruwelijk geweest en het had jaren geduurd voor ze normaal kon terugdenken aan die drie weken waarin haar hele leven op z'n kop was komen te staan. Haar vader ging naar de huisarts met een vreemde pijn in zijn zij. Twee dagen later had hij een diagnose gekregen: alvleesklierkanker. Nog eens drie dagen later kwam het doodvonnis. Uitzaaingen op zo'n beetje elke denkbare plek, een behandeling was niet alleen zinloos maar zou waarschijnlijk de dood alleen maar versnellen.

Het was alsof met de diagnose de kanker ineens vrij spel had gekregen. Haar vader was bijna voor haar ogen afgetakeld, elke dag meer pijn, elke dag minder kunnen. 'Een paar maanden', had de arts gezegd. Het werden weken,

gevolgd door een ongelooflijk mooi afscheid en een intens diepe, zwarte leegte waarin Mandy zich nooit helemaal begrepen had gevoeld omdat zij de enige was die zo'n band met hun vader had gehad. Judith, haar zus, was altijd meer op hun moeder gericht geweest.

‘Het is nog maar twee kilometer’, zei Robin, met een blik op het navigatiesysteem. ‘Maar ik vrees dat het nog wel even duurt voor we er zijn.’

Mandy liet haar blik over de boulevard dwalen. Hordes mensen liepen in allerlei richtingen heen en weer, voor de viskraam stond een lange rij. Op het strand was het dringen geblazen, vrijwel elke vierkante meter zand leek te zijn ingenomen door bedjes, handdoeken en parasols in alle kleuren van de regenboog. Toch wist ze zeker dat een paar honderd meter de andere kant op nog ruimte genoeg zou zijn. Het was een vreemde eigenschap van mensen om altijd hutjemutje te gaan liggen. Vreemd, maar gemakkelijk, en zo hoefde je natuurlijk niet ver te lopen voor een patatje of een ijsje.

‘O kijk, er komt beweging in’, zei Robin. ‘Na de kruising kunnen we doorrijden.’

Mandy strekte haar nek. ‘Je hebt gelijk’, zei ze. ‘De file loopt verder het dorp in, maar blijkbaar willen er maar weinig mensen rechtdoor.’

Het duurde een paar minuten voor ze de kruising hadden gepasseerd. De navigatie stuurde hen een smalle straat in, achter de huizen langs, om vervolgens weer uit te komen op een straat evenwijdig aan de zee. Hier werd de bebouwing minder dicht en de huizen groter, en een parkeerverbod aan beide zijden van de weg verklaarde waarom de dagjesmensen zich hier niet lieten zien.

Nog eens een kilometer verderop zette Robin de auto stil voor een mooie villa met een puntig hek, een brede voordeur en hoge ramen van waaruit het uitzicht op de duinen prachtig moest zijn. Nog voor Mandy haar moeder kon bellen, zette het hek zich al in beweging. Langzaam en statig schoof het open. ‘Dit is echt mijn droomhuis’, zuchtte Mandy bewonderend.

Ze parkeerden aan de zijkant van het huis en stapten uit. Lize sprong zowat uit de auto en rende meteen naar de deur, waar ze Mandy’s moeder in de armen vloog. ‘Oma!’ riep ze uit, hyper van de vakantie en de lange rit. Mandy glimlachte. Ongeveer een halfjaar nadat Mandy en Robin een relatie hadden gekregen, was Lize haar moeder oma gaan noemen. Uit zichzelf, zonder dat iemand daarom had gevraagd, al wist Mandy dat haar moeder uit elkaar klapte

van trots door haar eretitel. Een titel die ze helemaal verdiende, haar moeder was het soort oma waar elk kind van droomde. Altijd in voor iets leuks, niets was te gek en ze had verwen- nen tot een kunst verheven. Af en toe logeerde Lize bij haar en Willem, al was Eva, Robins ex en de moeder van Lize, daar fel op tegen. Ze had er zelfs een rechtszaak over gevoerd, die ze natuurlijk had verloren. Mandy kon er niets aan doen dat ze altijd meteen begon te zuch- ten als ze dacht aan Eva en haar rechtszaken. Ze was de tel ervan allang kwijtgeraakt, de in- zet van de ene zaak nog futieler dan de andere. Doodvermoeiend, vooral voor Robin, die het getouwtrek om hun dochter spuugzat was.

‘Kom gauw binnen’, wenkte Elly vanuit de deuropening. ‘Je weet niet wat je ziet, het huis is echt prachtig.’

Terwijl Robin de koffers uit de auto haalde, omhelsde Mandy eerst haar moeder en daarna haar stiefvader, die achter zijn vrouw in de deuropening was opgedoken. ‘Welkom’, zei hij, met zijn diepe stem. ‘Leuk dat jullie er zijn.’

‘Zet de koffers maar daar neer’, zei Elly, wij- zend naar een plek onder de trap. ‘We verde- len de kamers straks wel. Eerst maar eens wat drinken.’

Mandy liep langs Willem naar binnen, de woonkamer in. Haar moeder had niets te veel gezegd. Het huis was prachtig, het uitzicht spectaculair. Recht voor de deur lag het strand, een stuk dat blijkbaar minder populair was en daardoor veel rustiger. De golven rolden in een kalm tempo het strand op, het zand leek te glanzen in de middagzon. Het beeld werd doorbroken door een bekende blauwe BMW die door de straat reed en vrij plotseling remde.

‘Lize!’ riep Mandy. ‘Kom gauw, tante Judith is er!’

‘Proost.’ Elly hief haar glas en liet het tegen die van haar gezinsleden klinken. Mandy nam een slok uit het hare en hield het glas daarna omhoog. In het late zonlicht twinkelden de belletjes in de prosecco vrolijk omhoog.

‘Lekker’, zei ze genietend en nam een tweede slok. Daarna zette ze haar glas weg en strekte haar benen voor zich uit op de deckchair. Glimlachend keek ze naar Robin op de stoel naast haar. De geur van barbecue drong haar neus binnen.

‘Papa!’ Vanaf de schommel achter in de tuin klonk de vrolijke stem van Lize. ‘Papa, duw me!’